

DE WRAAK VAN EEN VRIJGEZEL

Deer Herman Huy was vrijgezel en niet onbemiddeld. Iedereen begrijpt wat dit zeggen wil. Kort geleden had hij een kleine villa gehuurd in het aardige dorpje Plaswijk. Een dergelijken bewoner moest men op prijs stellen en het duurde dan ook niet lang of hij was gemeenteraadslid en kerkvoogd van de kleine dorpskerk.

Nu telde Plaswijk onder haar kleine bevolking niet minder dan zes ongetrouwde dames, allen min of meer op de namiddaghoogte van heur jeugd, dat wil zeggen, tusschen de vier en de vijf kruisjes. De heer Huy was ook een eindje in de veertig, overigens een nette verschijning. Hij stond met gezegde dames dan ook op zeer goeden voet. Hij dineerde bij mevrouw Smuts, een weduwe; speelde tennis met juffrouw Van Heel; fietste met juffrouw Evers; dronk thee bij mevrouw Stenfert, eveneens een weduwe; ontbeet bij juffrouw Verlint en repeteerde voor een dorpsconcert met juffrouw Los.

Het was een zonnige tijd! Doch niets is bestendig hier beneên. Aan den helderen hemel van Plaswijk verscheen een wolkje, iets grooter dan een manshand: een meisje van ruim twintig jaar, met gouden lokken en blauwe oogen was organiste geworden van het kerkje te Plaswijk.

De zes mededingsters, overtuigd van de waarheid van het spreekwoord „eendracht maakt macht“, sloten een of- en defensief verbond en bezwoeren plechtig den handel en wandel van de nieuw aangekomene nauwkeurig te bespieden.

„Hij bracht haar gisteravond thuis,“ rapporteerde juffrouw Van Heel, terwijl ze bij mevrouw Stenfert op theevisie kwam.

„Juffrouw Evers vertelde me,“ zei nu mevrouw Stenfert, „dat hij aan haar deur een geheelen tijd bleef praten.“

Juffrouw Van Heel stond op en vertrok. In de dorpsstraat komt ze juffrouw Verlint tegen, die haar zonder verdere inleiding toeroept: „Ze zijn beiden in de kerk. Zij zit te oefenen en hij zit in de bank en luistert. Juffrouw Los heeft ze gezien.“

„En juffrouw Evers vertelde aan mevrouw Stenfert, dat ze gisteravond een geheelen tijd in den tuin stonden te praten met de hoofden vlak bij elkander,“ vertelde juffrouw Van Heel.

„Ik zal er dominee over spreken,“ zei nu juffrouw Verlint op beslist toon. „Ik ga naar mevrouw Smuts en zal haar vragen of het onze plicht niet is er dominee mee bekend te maken.“

„Hemelsche goedheid!“ riep mevrouw Smuts uit, toen ze het verschrikkelijke nieuws hoorde. „Ik had er geen flauw vermoeden van.“

„Geen van ons,“ viel juffrouw Verlint in, „totdat we het met eigen oogen zagen. Je ziet hoe licht men zonder het te weten, een adder aan zijn borst koestert.“

Mevrouw Smuts deelde dienzelfden avond aan juffrouw Los mede, dat ze heusch niet kleingeestig of preutsch was, maar om zich maar in het halfdonker achter een heg te laten zoenen, neen, dat was infaam!

Jammer genoeg was dominee ziek; er werd dus door de zes dames een vergadering belegd, waar als punt van behandeling ter tafel kwam: „wat zullen we doen?“

Juffrouw Verlint wilde den dominee een langen brief schrijven, toen juffrouw Evers opmerkte: „Waarom schrijven we niet aan die deern?“ Dat sloeg in, en aldus werd besloten.

Het was geen aardig briefje. Het bevatte een scherpe afkeuring van wat de schrijfsters noemden „een schaamteloos gedrag“, en voorts den eisch dat de schuldige haar leven zou beteren en niet verder aanstoot geven, vooral met het oog op de slechte werking die haar ergerlijk voorbeeld op de dorpsbewoners zou kunnen te weegbrengen.

Het eenige goede van het epistel was, dat het ondertekend was, nog wel door alle zes dames. Nadat de brief gesloten en geadresseerd was aan mejuffrouw Schild, Kerkstraat 10, werd hij door het gezamenlijke gezelschap op de post gedaan.

Johanna Schild zong een vroolijk liedje van blijmoedigheid en geluk, toen de postbode den volgende morgen den brief bracht.

Het dienstmeisje nam dezen aan en de kamerdeur openende, riep ze: „Juffrouw, een brief!“

„O, dank je wel,“ antwoordde juffrouw Schild verheugd, met snellen blik het adres bekijkende. Het schrift kwam haar echter onbekend voor. Ze sneed nu den brief open en begon te lezen; doch wat is dat? Een gloeiende blos overdekte haar gelaat, dat onmiddellijk daarop zeer bleek werd. Tranen kwamen haar in de oogen.

„Die varkens!“ riep ze uit. „Akelig, hatelijk tuig!“

* * *

Herman Huy stond voor den spiegel en bekeek met voldoening zijn beeltenis.

„Niet slecht“ mompelde hij. „Menige jonge snuiter heeft al grijs haar! Ik geloof dat ze niet ouder dan

vriendelijk voor mij geweest, gedurende den tijd dat ik hier ben. Dominee is ziek en ik heb niemand om mij te helpen, daarom kom ik tot u, zooals ik tot mijn vader gaan zou!“

Herman Huy's gelaat betrok lichtelijk.

„Ik beschouw het als een eer, juffrouw Schild, en zal zeer verheugd zijn, u op een of andere wijze van dienst te kunnen zijn.“

„Welnu dan,“ ging Johanna voort, „ik ontving van morgen dezen brief en kom u vragen wat ik doen moet.“

Herman Huy nam den brief aan en begon te lezen. Hij kleurde, terwijl de aren op zijn voorhoofd opzwellen van ingehouden woede.

„Wat 'n tuig!“ bromde hij.

„Nietwaar? Zijn 't geen varkens?“ zei Johanna.

Huy wendde zich plotseling tot haar.

„Wil je wel gelooven, dat ik dat lasterpak heel dankbaar ben, daardoor krijg ik nu moed om...“

„U moet weten,“ onderbrak Johanna hem met een gedwongen lachje, „ik vind het zoo onaangenaam voor Willem. Hem had ik eigenlijk den brief moeten sturen, maar hij is zoo driftig, dat ik dit niet durfde doen. Hij zou met den eerstvolgenden trein hierheen gekomen zijn en het geheele dorp overhoop hebben gehaald.“

De brief viel uit Huy's handen op den vloer. Hij raapte hem bedaard op en zei op zijn gewonen toon:

„Wie is Willem?“

„Hoe dom van mij!“ Johanna bloosde. „Het is mijn verloofde. Hij is op kantoor, maar heeft nog geen positie, de arme jongen. Daarom moeten we wachten. Ik heb niemand anders sedert mijn tante stierf en ben arm, daarom was ik blij de betrekkingshier te krijgen, om een beetje te kunnen sparen!“

„Hij is een bofferd!“ zei nu Huy. „Je bent waard dat er op je gewacht wordt, juffrouw Schild.“

Het was zijn eerste compliment aan haar. Johanna bloosde opnieuw.

„Willem is 't,“ antwoordde zij. „En wat dunkt u van den brief, mijnheer Huy. Moet ik er op antwoorden of hem negeeren?“

„Wil je hem mij geven?“

Johanna keek verrast op.

„Natuurlijk graag! Alleen zou ik niet gaarne willen, dat u er onaangenaamheden door ondervond.“

„Dat zal niet. Natuurlijk kunt u een dergelijk epistel onbeantwoord laten; nochtans — zou 't niet kwaad zijn deze... individu's een lesje te geven.“

„Wat wilt u doen?“ vroeg Johanna nieuwsgierig.

„Dat weet ik nog niet. Maar u kunt gerust zijn, ik zal niets doen wat u of uw verloofde, de heer —?“

„Splinter!“ vulde zij aan.

„De heer Splinter zoudt afkeuren.“

„O, dat weet ik,“ zei Johanna opstaande. „Ik zal hem alles vertellen! Ik ben u zeer verplicht!“

„De verplichting en de eer is geheel aan mijn zijde,“

antwoordde Huy, terwijl hij de deur opende en haar uitliet. In de kamer terugkeerende keek hij nog eens in den spiegel.

„Ouwe gek!“ mompelde hij nederig.

* * *

Een klein briefje gleed met zacht geritsel in de bus bij juffrouw Van Heel, die juist in de gang zijnde het geluid hoorde, naar de bus liep, den brief er uit nam, opende en las:

„Wacht U in het moerbeibosch morgen te 3.30.“

H. H.“

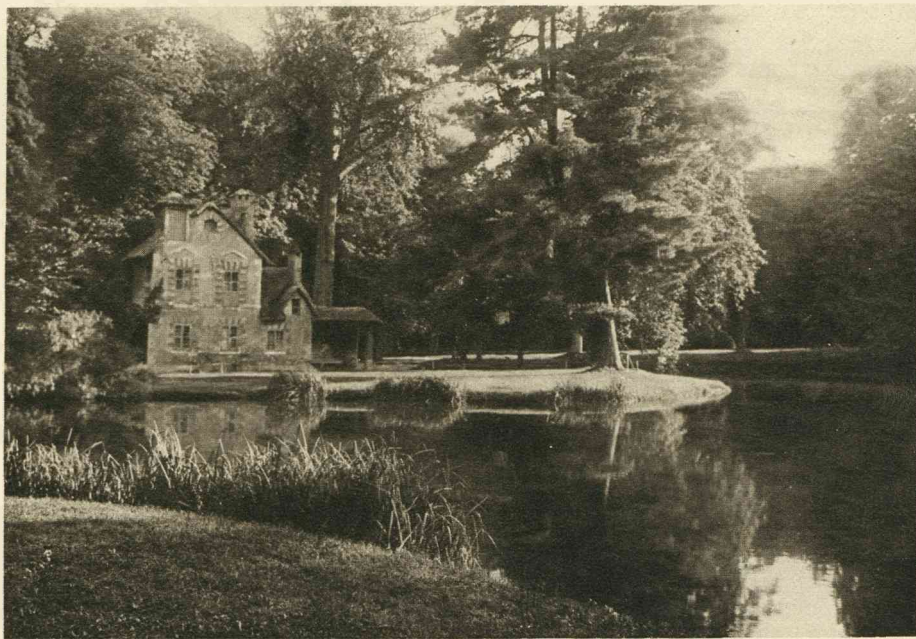
„Goeje hemel,“ riep ze uit.

Toen stopte ze het briefje haastig weg.

„Er is slechts één H. H. in Plaswijk, die mij dit zou kunnen zenden,“ fluisterde zij opgewonden. „Hij vlucht zeker tot mij om van die heks bevrijd te worden.“

Het moerbeibosch bevond zich in een dal ongeveer een mijl van Plaswijk verwijderd.

Mejuffrouw Van Heel besteedde den volgende morgen een geheelen tijd met het kiezen van haar toilet. Eindelijk was de keus gemaakt; een zwarte strooien hoed met muurbloemen voltooide het, en te drie uur precies verliet ze haar woning.

EEN BUITENVERBLIJF VAN MARIE-LOUISE TE VERSAILLES.
Deze foto heeft in onzen Fotografie-wedstrijd „Natuuropnamen“ een 3en prijs behaald.
(foto J. Mast, Gent).

vier en twintig is, doch — wat hindert dat, als zij mij lief... Waarom ben ik toch zoo dwaas! Ik durf niet het minste of geringste tegen haar te zeggen, uit vrees dat ze mij uitlacht. Wat! wie voor den drommel komt me nou storen?“

„Mijnheer, juffrouw Schild wil u spreken.“

„Sapperloot,“ mompelde Huy, „wat zal dat zijn?“

Johanna Schild kwam de kamer binnen, zenuwachtig, en Huy zag dat ze zeer ontdaan was.

„Goeien morgen,“ riep hij opgeruimd uit, terwijl hij haar een hand toestak. „Wat een prachtige morgen! Ga zitten, dit is de gemakkelijkste stoel.“

„Mijnheer Huy,“ begon Johanna, diep ademhalende, „ik vrees dat ik op dit oogenblik vreeselijk tegen de conventie zondig, maar ik ben zeer bedroefd en u is zoo

IN DEN VIJVER.

Deze foto heeft in onzen Fotografie-wedstrijd „Natuuropnamen“ een 3en prijs behaald.
(foto P. v. Tol, 's-Gravenhage).